

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 5. Aliæ obligationes ad habendam fiducia[m] obtinendi ea quæ nobis
desunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

fiduciam ingentem erga divinam eius bonitatem, quâ tot tantisque nos cumulat bonis & obstringit sibi indissolubili nexu omnium motuum, functionum qualitatum, potentiarumque naturæ nostræ, & omnium quæ ad eam pertinent bonorum.

§. V.

Alia obligationes ad habendam in Deo fiduciam obtinendi ea qua nobis desunt.

Cum non simus nisi initium aliquod creaturæ Dei ut S. loquitur Apostolus Jacobus, multò plura supersunt conferenda nobis à munificentissimo Deo ac Domino nostro, quam collata sint bona. Sapientissimus mundi hujus architectus voluit non uno simul tractu nos princeps opus suum, absolvere, sed paulatim certis incrementis excolere atque perficere, itaque prima dumtaxat lineamenta ducere ut, quid desit nobis agnoscentes, artificem ejus manum imploramus, & quod coepit, ipse perficiat. *Mans tua fecerunt me & plas maverunt me.* ajebat David, psal. 118. *da mihi intellectum.* Tu Domine posuisti in terra vitam meam, ut in cœlum educas me & colloques me cum principibus populi tui, cui cum aggregatus fuero, nihil mihi deerit, sed habebō omnia necessaria,

quæ modo desunt; sed pro his ad quem aliū
 confugiam? Quis præter te habet ad perfi-
 ciendum hoc opus quod fecisti? Tu cœpisti
 me, manus enim tuæ fecerunt me, quando
 pelle & carnibus vestisti me, ossibus & nervis
 compegisti me, à te quoque exspecto ut tri-
 buas mihi quod deest, & induas me vestimē-
 to gloriæ tuæ, sine qua initium sum aliquod,
 non opus perfectum dexteræ tuæ, quod tunc
 tandem absolves, cum gloriâ & honore im-
 mortali circumdabis me. Hæc spes reposita
 est in sinu meo, hanc de tuâ liberalitate im-
 mensâ concipio fiduciam, cum enim affluen-
 ter dederis ea quæ possideo, non negabis, qui-
 bus careo. Pulli & agnelli cum primum in
 lacem editi sunt, sequuntur matres suas, late-
 ri earum adhærent individui comites, & quis-
 que suam agnoscit nutricem & discernit inter
 omnes alias, noctu atque interdiu illis ad-
 sunt, nec facile patiuntur separari se ab illis;
 & sanè si loqui possent, hoc dicerent: Hinc
 vitam duximus, hinc subsidium vitæ & in-
 crementum speramus & quærimus, quæ de-
 dit quod habemus, dabit reliquum quo indi-
 gemus. Pisces sponte non deserunt aquam,
 quia in eâ nati & educati, quod si inde extra-
 hantur, torquent se usque ad mortem, nisi ci-
 tō remittantur. Plantæ altas deorsum in ter-
 ram

ram radices agunt, & sursum ramos suos extendunt solem versus & cœlum, nam ab his duabus causis primùm producuntur, & incrementum exspectant. Et ego Domine Deus unice vitæ meæ autor, quem confiteor quem veneror, dextera enim manus tua & non alius, animam meam de nihilo condidit, & formavit corpus meum ut impetrem quod deest mihi, in quo alio ponam spem meam obtinendi ea quæ necessaria sunt in futurum, nisi in te à quo tot tantaque jam tum recepi, quæque custodis me quotidie ut pupillam oculi tui, ne peream & recidam in nihilum meum? *Manus tua fecerunt me & plasmarunt me, da mihi intellectum. Tuus sum ego, saluum me fac.* Si quæ pictura loqui posset, cuius artificem manum imploraret nisi ejus à qua primis adumbrata fuit coloribus? si quæ statura aut oculos aut nasum, aut manus aut pedes aut aliam majoris momenti partem haberet minus expolitam, quid faceret, si defectum suum agnosceret, nunquid regis cuiuspiam aut principis exposceret opem? Nunquid philosophum aut oratorem adiret ut extremam sibi manum apponeret? Nullus horum utpote huiusmodi artis rudis illi posset succurrere; sed omnis ejus spes sita foret in statuario ipso à quo sculpta, hunc conveniret,

hunc

hunc obtestaretur enixè ut cœptum opus
 suum perficeret ac perpoliret. *Manus tua fe-*
cerunt me & plasmarunt me: da mihi intel-
lectum. Hanc excellentissimã arbitror praxin
 divinum implorandi auxilium cum firmissi-
 mã spe ab immensã Dei bonitate impetrandã
 quidquid nobis necessarium petiverimus.

CAPUT IV.

Quartum medium conservandi nostram in
 Deo Fiduciam.

Omnibus Dei mandatis religiosè obedire.

§. I.

*Magnum discrimen inter mandata Dei &
 hominum,*

Nemini dubium esse potest quin inter
 præcepta Dei & hominum, magnum
 discrimen intercedat; homines enim si quid
 imperent rationi dissonum, præcipiendo
 conformare rationi non possunt: si quid præ-
 cipiant difficile & arduum quocunque modo
 urgeant eos, quibus imperant, his vires & in-
 dustriam addere nequeunt ad exequendum,
 aut difficultatem rei præceptæ tollere. At
 cum divina sapientia quæ est regula omnis
 rectitudinis, quam comitatur justitia, Auto-
 ritas & Omnipotentia, suis nos dignatur ho-
 norare